

İlahi Acılar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Eylül 2019

Seri katil olduğumu biliyorum artık:
Durağan imlerin tekeline
Öksüzlüğümün de yetim bir cümleyle teşhir
Edildiğini de biliyorum.
Uladığım her cümleyi şeritle eşleştirip
Duvarların da çıplaklığından utandığını,
Geceler zambak açarken
Ölü iklimlere öykündüğümü biliyorum.

Sarı yapraklara düşkünlüğüm,
Sarı yaprakların da içimdeki ağaçtan düştüğünü...
Tehir ettiğim mutluluğu giyinen insanlarla
Hasbıhal edip kırık dallarımı yapıştırdığı ellerinde
Tanrının bir aciz kulu iken
Devingen ruhumun sol şeritte duraksadığını
Ve durduk yere farlarını yaktığımı elemin
Ellerimde şiirlerin kiri olduğunu
Ve kin sahiplerinin yetinmediğini biliyorum.

Çektirdikleri azabı açık ara farkla üstlendiğim;
Tembihlediği her öğüdünü annemin
Çeyiz sandığımda örtülü bir yalnızlıkla
Sıvası dökülen ruhumun
Kerpiç evi duygu ambarında
Yalıtıldığım bilincine ışık tutan
Mahzun bir edayla
Kardığımı biliyorum dünümü.

Hüzünsüz geçmeyen günü
Teşhir eden bir yolcuyla
Kurduğum o göz teması ile
Göz çukurlarıma dolan solmuş yaprakları
İçimin ateşiyle teselli edip
Düştüğüm düş çukurunda
Meftun bir sitemle

İrkildiğim her gürültüyü de
Hayra yormadan,
Yorgunluğuma ihanet ettiğim...

Yatağında yansıyan ışıkla tepemdeki lambanın
Lal kitaplara düşkünlüğüm sayesinde
Tecrit edildiğim bu paslı dünyanın
Dervişini sevmeye deyişlerinde
Gözü olmayan bir Tanrıyı oynayan
İlahi acıların ne zaman sona ereceğini...
Bilmiyorum işte, bilmiyorum
Bildiklerimi uyduran Tanrıyı oynamadığımı
Bilecek kadar saf olduğumu da bilmesin hani hiç kimse.